

OFFERDIER

Naveldier

*Uit de navel van mijn grootmoeder
kruipt een klein ongewerveld dier*

*Ze vertelde altijd al dat in haar
iets vreemd woonde*

*Ze vertelde me over het onvolmaakte wezen
zonder ruggengraat
over het weke lijf
de broze huid
het slijm*

*Ooit had haar moeder het dier
in haar handen gelegd*

*Ze had haar gevraagd wat vrouwen
met weekdieren gemeen hebben*

*Ze vertelde dat beide lichamen
even weerloos waren*

*Dat dit de enige manier van overleven was
je een weerloos weekdier voor te stellen
en dankbaar te zijn
voor de botten
die je een lichaam bouwen*

*Mijn grootmoeder had het dier zorgvuldig bemoederd
vanuit haar navel stukjes vrouw gevoederd*

*Het dier kruipt over haar gerimpelde wang
rust in de hangmat van haar linker wal*

*En ik had je nog willen vragen:
Wat als de vrouw op is?
Wat als het weekdier je overleeft?
Je helemaal leeg eet?*

Weekdier, arm weekdier

In het midden van een witte ruimte
op een rood tapijt
blaast een vrouw haar laatste adem uit

Weekdier, arm weekdier

Ze ligt op haar zij
Haar naakte flanken bewegen
ongecontroleerd op en neer
Ze happen herhaaldelijk
naar adem
adem, adem.

Weekdier, arm weekdier

Kan iemand deze vrouw
weer opblazen
Het lichaam met luchtdruk
weer volmaken
De verschrompelde rozijn
weer tot vrucht maken

Weekdier, arm weekdier

Rondom haar staan toeschouwers
die afstand bewaren
Ademen is ruimte vragen
Ze kijken
verlamd
en reiken
geen hand
geen mond
geen lucht

Weekdier, arm weekdier

Haar nek verliest kracht
hangt slap
ze hapt
niet langer
schokt na

Weekdier, arm weekdier

Weekdier, arm weekdier

Weekdier, arm weekdier

Een toeschouwer beweegt aarzelend
legt de hand op de flank
fluistert op de tast

Weerloos weekdier

Blijf hier

Blijf hier, dier

En vanop de tuinbank bestuderen we een naaktslak
We hebben het over overgave en het intact bewaren
van een cadaver

Ik wil vragen hoe ik adem wanneer we slapen
mezelf in je antwoord vasthaken
Wat is het met twee lichamen die elkaar
door een derde instantie bevragen

En we gaan met onze ogen het slijmspoor achterna
We hebben het over de houdbaarheidsdatum
van het weke lijf, de overlevingskans
Wat is het met zuigkracht en verlatingsangst
De naaktslak wijkt plots van het pad af
en Ik wil je vragen om me net zo zorgvuldig
aan te staren

En we sluipen dichterbij, willen het botloze lijf aaien
We maken voelsprietten van onze handen
gooien ons op de knieën, verliezen
de strijd van afstand bewaren,
het verlangen
Het dier is koud, weerloos, week
En het enige wat ik kan denken is
dat ik speeksel uit je mond wil lepelen
het slijm wil gebruiken om me voort te bewegen

Weekdier, arm weekdier.

Ik wil dat je je zorgen maakt om haar
Ik wil dat je wankel staat
Ik wil niet dat je haar verlaat

Je knieën ontplooien zich
Je wankelt
Plaatst je voet verkeerd,
ongecontroleerd,
geen adem,
adem, adem

Het dier sterft
en we horen geen botten kraken

Bokaaldier

Mijn grootvader heeft een verzameling weekdieren
Hij bewaart ze in een visbokaal in de vriezer
Hij noemt ze lief en teder
Het zijn zijn huisdieren, dames, prijsbeesten
Waardevolle herinneringen moet je
koud bewaren, zegt hij
zei mijn grootmoeder steeds

Uren staren we samen naar het glas
In de weerkaatsing zien we onszelf

Hij heeft het over de broosheid
van de lijven, de bleke kleur van de huiden
En ik denk aan hoe hij achterblijft
Ik denk aan hoe het oude lichaam,
op het witte bed
ook broos was
hoe zij niet langer breekbaar leek
maar plooibaar, buigzaam
Ik denk aan mijn grootmoeder
en hoe hij dat waarschijnlijk ook doet
het alleen niet zegt
tegen de visbokaal spreekt
In de hoop
dat zijn toewijding loont
In de hoop
dat zijn woorden haar toekomen
In de hoop
op een wedergeboorte
In de hoop
Dat ik zou blijven

De zorgzaamheid
waarmee wij
de woorden niet
uit elkaars mond
bevrijden

Taxidermie

In de weerspiegeling van een bokaal
kijkt een vrouw zichzelf aan.
Een vrouw plaatst zich naast zichzelf.
Een vrouw geeft zichzelf naast zichzelf .
een naam.
Weekdier.
Een vrouw maakt zichzelf.
Opnieuw.
De vrouw.
Opnieuw.
Een vrouw plaatst
de mond op de navel
van zichzelf naast zichzelf.
Blaast zichzelf lucht in.
De flanken zetten uit.
Een vrouw legt vervolgens
haar oor tegen de navel
van zichzelf naast zichzelf.
En luistert
naar
windhozen
stellingen
braakwerken.

Onder constructie
Opnieuw.
De vrouw.
Opnieuw.

Dissectie

Laat de huid lang genoeg weken
in kokend badwater, dat doodt de bacteriën,
het verleden

Ik ga voor dagen, maanden, lichtjaren
Ik baad zo lang tot mijn huid zich losweekt

Langzaam pel ik het van me af
leg het te drogen op de badrand

Ik ga door tot ik de botten zie
die me een lichaam bouwen

—

Ik maak me zorgen
om wat zich in mijn navel nestelt
Ik denk aan vorige levens
ongedierte
beesten

Ik ga op mijn rug liggen
gooi de hengel uit
laat hem langs mijn navel
neerdalen
naar onontdekte wateren
onbestaande mensentalen
lichamen van voorvaderen

lets bijt
wanneer ik spreek
over moedertalen

—

Ik fluister
'rustig maar'
'ik wil met je praten'
'we kunnen zo lang we willen baden'

En ik wacht
en ik fluister iets op de tast
en nog geen haast
nu geen haast
wacht maar

De drang het verleden te aaien
geen haast
wacht maar

angsthaas
van het lichaam

Offerdier

Ik kijk naar het kadaver in de hoek van de kamer

en denk aan mijn zwijgzame grootmoeder
en haar moeder
en haar moeder
en haar moeder

De vrouwen
wiens botten
mijn lichaam bouwden

En daar
niet alleen dieren
maar ook zorgen
en zichzelf
opborgen